

Bài tập 6: Column, DropCap, Header and Footer.

TẢN MẠN

Những ngày mưa bão dầm dề ngày xưa tôi nhớ lại. Mẹ tôi cũng về sớm hơn thường lệ. Mưa bão đối với người buôn thúng bán bưng là họa, là ế ẩm.

Bà về nhóm lửa bếp, nhìn xuống mông lung. Mưa trên sông chẳng nói lời nào. Mái dột, nhà xiêu, bếp chiều đạm bạc, nhưng trên trang giấy của thằng con trai 18 tuổi khi ấy là thơ tình cho một ai đó. Nhà nghèo đứa con vẫn được đến trường, thảnh thơi vẫn còn cầu nhậu vì không có một chiếc xe tử tế để chở bạn gái đi chơi.

TẬP BÚT

Chuyện cách đây đã hơn mười năm. Ngày ấy, ngày đầu tiên tôi làm “lục lâm” vượt sông Giăng lên miền tây Nghệ An đi buôn bè gỗ đường dài.

Lần đầu vào rừng sâu, người đưa đường cho tôi là Vi Văn Suối, người dân tộc Thái xứ Mùn Sơn - Lục Dạ. Trong cuộc lượn rừng, với tôi, Suối là cuốn từ điển sống về rừng. Anh thuộc tên từng loại côn trùng, thảo mộc và với Suối - rừng là cuộc sống, là máu thịt của anh...

Tôi và Suối mở com nắm ra ăn. Lội bộ đường rừng mệt lả, hai chúng tôi chỉ ăn hết phân nửa mo com. Theo thói quen, tôi định hất phần com còn lại ra rừng. Suối giằng lấy. Tôi lạ lẫm nhìn anh gói ghém lại phần com ăn chưa hết, lấy dây rừng cột chặt và treo lên bên dưới mái lều. Anh không quên bốc một nắm muối bỏ vào ống nứa và bỏ lại hòn đá nằm bấy que đêm.

Thấy tôi ngạc nhiên, suối giải thích:

Lần đầu tiên đi rừng cậu không hiểu là phải. Đây là tập quán của những người quanh năm sống gần bó với rừng. Một nắm com thừa, vài ba hột muối đôi lúc đã cứu được cả mạng người trong khi lạc rừng đói khát...

Bao nhiêu năm qua, tôi không thể nào quên lời của Suối và ấn tượng về một nét đẹp dành riêng cho những người “bạn rừng” vẫn theo tôi mãi mãi...

